

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNȚA ÎMPĂRTĂȘANIE, CEA MAI ÎNALTĂ MULȚUMIRE

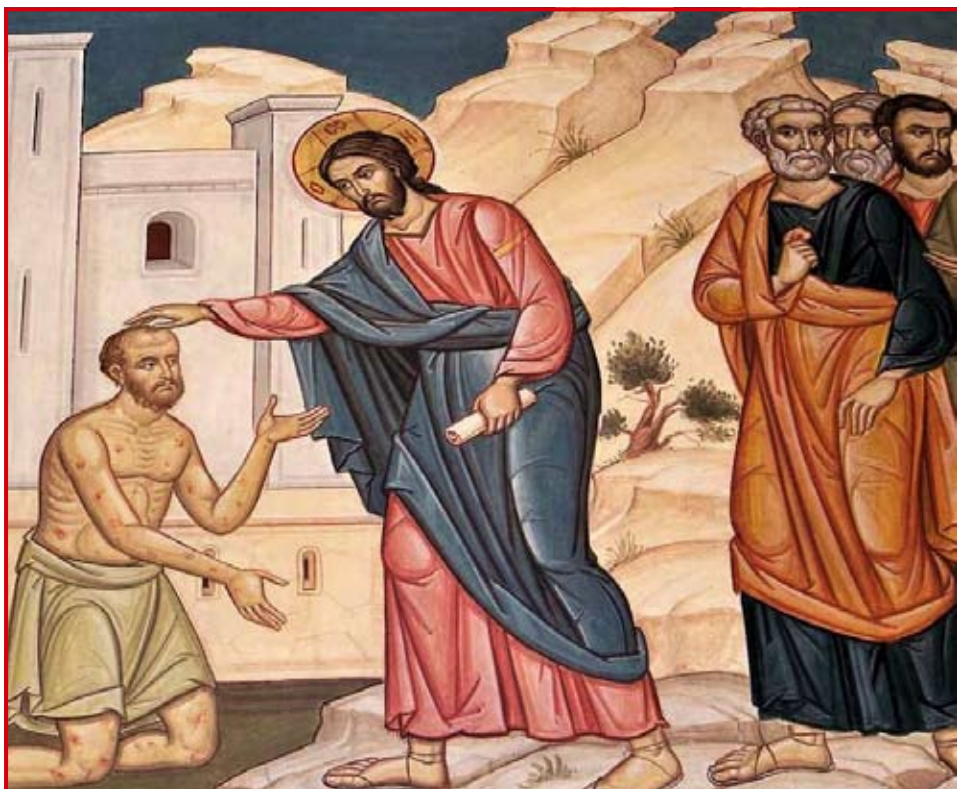

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII
(a celor 10 leproși)

CINSTIREA LANȚULUI SF. AP. PETRU;
SF. MC. DANACT CITEȘUL

În limba greacă, limba Noului Testament și a Sfinților Părinți, Sfintele Taine – Trupul și Sângele Domnului – se numesc Euharistie, care înseamnă „mulțumire”. De altfel, chiar cuvintele de instituire rostite de Mântuitorul Iisus Hristos la Cina cea de Taină subliniază acest aspect: „Și luând pâinea, **mulțumind**, a frânt și le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea” (Luca 22, 19); apoi „luând paharul și **mulțumind**, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 27-28) Cuvintele au fost preluate întocmai în Dumnezeiasca Liturghie și sunt rostite de preot în timpul mării rugăciuni în cadrul căreia sunt sfințite pâinea și vinul.

Fiind mai mult decât simpla mulțumire pentru o minune, pentru un dar sau pentru o binefacere, mulțumirea la care ne invită Sfânta Euharistie – Împărtășirea cu Dumnezeieștile Taine – marchează desăvârșirea relației noastre cu Dumnezeu. Părintele Alexander Schmemmann, important profesor de teologie liturgică, deslușește sensul cuvintelor pe care Iisus Hristos le adresează Tatălui: „aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3), tocmai prin cunoașterea deplină pe care o oferă împărtășirea credinciosului din Cina Domnului. El arată că „Indiciul cunoașterii lui Dumnezeu – cunoașterea ca întâlnire, cunoașterea-comuniune – este mulțumirea. După cum nu e cu puțină a-L cunoaște pe Dumnezeu și a

Evangelia acestei duminici ne arată o minune și o învățătură.

Minunea este vindecarea leprei – una din cele mai cumplite boli ale antichității, un stigmat social care anunța o viață de izolare în afara comunității, o stare de necurăție ritualică în fața Legii și încheierea vieții în dureri din cele mai sfâșietoare.

Era o boală atât de gravă, încât aproape întotdeauna vindecarea era privită ca o minune. Învățătura din pericopa evanghelică de astăzi îndeamnă la recunoștință – floarea rară din comportamentul omului, după cum o socotește înțelepciunea populară.

La o primă vedere, vindecarea săvârșită de Hristos pare mult mai serioasă decât învățătura care însoțește acest fragment. Dar, la o privire mai atentă, vedem că mulțumirea stă chiar în centrul vieții noastre religioase.

nu-I mulțumi, tot așa nu e cu puțină să-I mulțumești lui Dumnezeu necunoscându-L pe El. Cunoașterea lui Dumnezeu transformă viața noastră în mulțumire, iar mulțumirea transformă veșnicia în viața veșnică.” („*Euharistia – Taina Împărăției*”, p. 210).

Din cei zece leproși care s-au curățat de boala lor, doar unul s-a întors să mulțumească. Putem fi siguri că toți s-au bucurat de vindecare și că au înțeles minunea care s-a săvârșit cu trupurile lor. Dar nouă dintre ei au plecat la casele

lor cu darul vindecării pe care l-au primit. Al zecelea, care era și samaritanian – adică de două ori disprețuit de evrei – se întoarce. Este singurul care înțelege că minunea care s-a petrecut îi leagă viața lui de lucrarea lui Hristos. Gestul lui Hristos nu era făcut doar pentru a-i vindeca pe leproși, ci și pentru a-i apropia de El. Cei nouă au primit vindecarea trupeză, dar numai al zecelea aude cuvintele dumnezeiești: „Credința ta te-a mântuit!” (Luca 17, 19) Credința, materializată prin mulțumire,

Îl face pe samarinean să continue dialogul cu Mântuitorul Iisus Hristos, iar rămânerea în relație cu Izvorul vieții și al vindecării îl mântuiește.

Mulțumirea nu este, în Evanghelie, „punctul” care să încheie o întâlnire

minunată, ci este răspunsul uman la dialogul inițiat de Dumnezeu prin minune. Valoarea acestei mulțumiri nu stă doar în recunoașterea darului primit, cât mai ales în faptul că samarineanul se înfățișează înaintea fața Binefăcă-

torului, dorind să continue întâlnirea. Vindecarea trupească convertește sufletul pentru a-L primi pe Dumnezeu, ca într-o icoană a împărtășirii noastre cu Hristos prin Sfintele Taine. ❖

Preot Vlad Mîndru

Începătorul vieții monahale în pustia Egiptului CUVIOSUL ANTONIE CEL MARE

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare, unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului, rămas în istorie drept începătorul vieții monahale, este prăznuit în Biserica Ortodoxă la 17 ianuarie. De la el începe monahismul de obște în pustia Egiptului.

Antonie din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară face o călătorie la Alexandria, pentru a-l susține pe Sfântul Atanasie cel Mare în lupta sa cu erezia ariană.

Viața sa de asceză și rugăciune de la Muntele Kolzim este tulburată doar de oamenii care vin în număr foarte mare pentru a-l ruga să-i vindece. Sfântul Antonie le spune că Mântuitorul Iisus Hristos face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul. Sfântul Antonie cel Mare a fost un mare învățător al călugărilor, Patericul păstrându-ne până azi cuvintele sale pline de înțelepciune și adevăr. Era și un mare văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sfântul Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune că Sfântul Antonie a trăit până la

vârsta de 105 ani și că și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care a fost îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții.

Sfântul Antonie a fost omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului. De aceea, pentru noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperele morale sunt tot mai puține. Sfântul Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. Până astăzi el ne arată că sfințenia nu este apanajul unei generații, al unui timp din istorie, ci este răspunsul permanent al creștinului autentic, plin de iubire, credință și fapte bune la iubirea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și nimic nu justifică lipsa de credință prin contextul istoric și social, secularizant și globalizant în care trăim. ❖

Născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, dintr-o familie de creștini bogați, la vârsta de 18 ani își pierde părinții. Momentul care i-a deschis calea spre monahism este cel în care aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21), „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde averiile tale și, venind, urmează Mie”. Sfântul Antonie își împarte averea sa săracilor, iar pe sora sa o încredințează unei comunități de fecioare, retrăgându-se în pustie. La început stă într-o colibă nu foarte departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai bătrân și mai experimentat. Se luptă să se lepede de toate patimile și slăbiciunile firii omenești, să se depărteze de grija și pofta lumescă, pentru a merge pe drumul desăvârșirii. Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani îi va trăi într-o cetate părăsită, situată pe malul drept al Nilului, la locul numit Ispir.

Pe la anul 312 pornește într-o călătorie de trei zile și trei nopți spre Muntele Kolzim, ce se află în inima deșertului, în partea de est a Egiptului. Aici va întemeia mănăstirea care-i poartă numele până astăzi.

Până în anul 356, anul plecării Sfântului

Cuvinte din Pateric

❖ Zis-a avva Antonie: eu nu mă mai tem de Dumnezeu, ci îl iubesc pe El. Că dragostea scoate afară frica.

❖ A zis iarăși: va veni vremea ca oamenii să înnebunească și când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor.

❖ Zis-a avva Antonie: am văzut toate cursele vrăjmașului întinse pe pământ și suspinând am zis: oare cine poate să le treacă pe acestea? Și am auzit glas zicându-mi: smerenia.

❖ Zis-a iarăși: de la aproapele este viața și moartea. Că de vom dobândi pe fratele, pe Dumnezeu dobândim; iar de vom sminti pe fratele, lui Hristos greșim.

❖ Un frate a zis lui avva Antonie: Roagă-te pentru mine! Zis-a lui bătrânul: nici eu nu te miluiesc, nici Dumnezeu, dacă tu însuși nu te vei sili și nu te vei ruga lui Dumnezeu.

❖ A întrebat cineva pe avva Antonie, zicând: ce, păzind eu, voi plăcea lui Dumnezeu? Și răspunzând bătrânul, a zis lui: cele ce-ți poruncesc ție, păzește-le!

Oriunde vei merge, pe Dumnezeu să-L ai înaintea ta întotdeauna. Și orice vei face, să ai mărturia din Sfintele Scripturi și ori în ce loc vei șede, să nu te miști degrabă. Acestea trei păzește-le și te vei mântui.

❖ Tot avva Antonie, cu mintea ațintită la genunea judecăților lui Dumnezeu, a întrebat: Doamne, cum de mor unii tineri, și alții la adânci bătrâneți? De ce sunt săraci unii, iar alții se îmbogățesc? De ce nedreptii se îmbogățesc, iar dreptii sunt săraci? Și iată că o voce i-a zis: Antonie, ai grijă de tine. Căci acestea sunt judecățile lui Dumnezeu, și ție nu ți se cade să le știi.

❖ A mai spus: Dumnezeu nu îngăduie ca neamul de acum să fie încercat ca cele dinainte, căci știe că sunt slabi și nu rabdă.

❖ Trei părinți aveau obiceiul, în tot anul, de mergeau la fericitul Antonie. Și cei doi îl întrebau pentru gândurile sale și pentru mântuirea sufletului, iar al treilea totdeauna tăcea, neîntrebându-l nimic. Iar după multă vreme i-a zis avva Antonie lui: iată, atâta vreme ai de când vii aici și nimic nu mă întrebă! Și răspunzând fratele, i-a zis: destul îmi este numai să te văd, părinte. ❖

2022 - ANUL RUGĂCIUNII ÎN VIAȚA BISERICII ȘI ANUL SFINȚILOR ISIHAȘTI

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în ședința sa din 25 februarie 2021 ca anul 2022 să fie „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului” și „Anul comemorativ al sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”, iar Cancelaria Sfântului Sinod a redactat programul-cadru (liturgic, cultural și mediatic) al Anului omagial și comemorativ 2022, prezentat în presă pe 9 ianuarie 2022. Din acest program-cadru vom cita în continuare.

De ce anul rugăciunii și al sfinților isihăști? Pentru că avem nevoie de mai multă rugăciune în viața Bisericii și a credincioșilor, mai ales în contextul restricțiilor cauzate de situația pandemică actuală. Apoi, în anul 2022 se împlinesc 300 de ani de la nașterea Sf. Paisie de la Neamț și 1000 de ani de la trecerea la Domnul a Sf. Simeon Noul Teolog. În viața Bisericii sfinții isihăști sunt considerați modele de rugăciune personală permanentă și de viețuire creștină intensă.

I. În primul semestru al anului 2022 va fi tratată tema: „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului”, care va fi prezentată astfel:

1. Rugăciunea în Sfânta Scriptură:

❖ Repere biblice de comuniune a omului cu Dumnezeu prin rugăciune: rugăciunea profeților și dreptilor Vechiului Testament;

❖ Forme de manifestare a rugăciunii stăruitoare întâlnite în Sfânta Scriptură: evidențierea personajelor pe care Biblia le reține pentru perseverența în rugăciune și credința puternică;

❖ Chipuri de bărbați rugători reflectate în Sfânta Scriptură ca exemple de viețuire creștină;

❖ Modele de rugăciune stăruitoare manifestate de femei credincioase emblematice din Vechiul și Noul Testament;

❖ Rugăciunea psalmilor: texte de inspirație a Duhului Sfânt și frământări ale sufletului omenesc în fața lui Dumnezeu;

❖ Mântuitorul Iisus Hristos, modelul desăvârșit de Om rugător: Tatăl nostru, izvorul inspirațional al tuturor celorlalte rugăciuni, prin care Însuși Mântuitorul Iisus Hristos S-a rugat și i-a învățat pe ucenici cum să se roage;

❖ Exemple de rugăciune în Noul Testament (Luca 11, 1; Fapte 10, 9; Luca

18, 13; Fapte 16, 25);

❖ Învățătura Sfintei Scripturi despre smerenia și sinceritatea în rugăciune: Pilda vameșului și fariseului, reamintită în fiecare an la începutul perioadei Triodului;

❖ Darurile rugăciunii - Omul lăuntric primește prin rugăciune „cuvinte negrăite pe care nu este cu putință omului a le spune” (2 Corinteni 12, 4);

❖ Cum trebuie să ne rugăm? (Matei 6, 6; Ioan 16, 23; Luca 18, 2-7; Matei 21, 22);

❖ Rugăciuni de laudă, mulțumire și cerere.

2. Rugăciunea în viața liturgică și ascetică (filocalică) a Bisericii:

❖ Rugăciunile din slujbele Sfințelor Taine și ierurgii ale Bisericii;

❖ Sfinții Părinți - rugători și autori de rugăciune personală și comunitară (de obște);

❖ Rugăciunea minții și a inimii în Filocalie - vorbirea omului cu Dumnezeu, hrană, curățire și sfințire a minții și a inimii;

❖ Roade ale rugăciunii reflectate în viața duhovnicească a creștinului: smerenia, pacea și iubirea milostivă.

3. Rugăciunea personală, familială și comunitară (de obște):

❖ Rugăciunea individuală sau personală, smerită și discretă („în ascuns”);

❖ Rugăciunea în familie: importanța rugăciunii comune a familiei pentru pacea și unitatea acesteia;

❖ Rugăciunea liturgică în comunitate (parohie, mănăstire etc.): importanța participării credincioșilor la slujbele Bisericii;

❖ Semne văzute însoțitoare ale rugăciunii: închinarea cu semnul Sfintei Cruci, îngenunchierea, metanii mici și metanii mari;

❖ Rugăciunile pentru cei vii și pentru cei morți - expresii ale comuniunii de iubire;

❖ Competență și responsabilitate în elaborarea, aprobarea și tipărirea cărților de rugăciuni;

❖ Rugăciunea transmisă prin media și rețele sociale nu poate înlocui participarea fizică a credincioșilor la viața liturgică a Bisericii.

4. Denaturarea rugăciunii prin influența religiilor orientale și a practicilor pseudo-religioase:

❖ Pseudo-modele de rugăciune astăzi: tendința generației tinere de a înlocui rugăciunea și învățătura creștină cu practici ale religiilor orientale;

❖ Pacea duhovnicească versus echilibrul spiritual: noile tendințe de reinterpretare a învățăturii creștine prin concepții hinduse sau budiste;

❖ Rugăciunea ortodoxă nu trebuie combinată cu rugăciuni neortodoxe (talismanul, Visul Maicii Domnului);

❖ Practici care denaturează rugăciunea creștin-ortodoxă (incantațiile, descântecele, vrăjitoria, ghicitul în cărți etc.).

II. În al doilea semestru al anului 2022 va fi tratată tema: „Anul comemorativ al sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”, care va fi prezentată astfel:

1-3. Sf. Simeon Noul Teolog (†1022); Sf. Grigorie Palama (†1359); Sf. Paisie de la Neamț (1722-1794);

4. Sfinții isihăști - modele de viață pentru monahismul actual:

❖ Isihasmul - preocuparea pentru rugăciune permanentă, pacificarea patimilor egoiste și sfințirea vieții;

❖ Completarea participării la slujbele bisericești cu rugăciunea permanentă a minții și inimii;

❖ Cultivarea relației stareț-ucenic: spovedania periodică pentru mărturisirea gândurilor, supravegherea desfășurării

ascultărilor, povățuirea și dialoguri duhovnicești, sinaxele monahale pentru convorbiri duhovnicești;

❖ Rânduiala postului în tradiția isihastă;

❖ Primirea ucenicilor de către monahii isihăști;

❖ Monahismul în mediul urban actual: misiune creștină și provocări contemporane.

5. Sfinții isihăști - modele de rugăciune personală pentru creștini:

❖ Dezvoltarea evlaviei pentru sfinții isihăști și evidențierea acestora ca modele de viață creștină în societatea contemporană;

❖ Recomandarea practicării frecvente a

Rugăciunii inimii de către orice creștin (rugăciunea minții coborâtă în inimă practică în timpul activităților cotidiene);

❖ Bucuria liniștii duhovnicești: prin spovedanie, primirea Sfințelor Taine și catehizare;

❖ Preocuparea pentru lectura duhovnicească, ascultarea de predici și conferințe teologice prin participare directă sau prin media;

❖ Recomandarea din partea duhovnicilor isihăști a pravilelor de rugăciune;

❖ Îndrumarea spirituală a laicilor și clericilor de către duhovnicii isihăști.

6. Rugăciunea isihastă și rolul ei în

sfințirea sau îndumnezeirea omului.

Pentru parohia Șerban Vodă și credincioșii ei este în primul rând o datorie de onoare să cunoaștem viața și lucrările sfinților isihăști, dar mai ales ale Sf. Cuv. Paisie de la Neamț, care este ocrotitorul parohiei și ale cărui moaște le avem în biserică. Este și o bucurie să-l putem cinsti cu evlavie, în chip deosebit, anul acesta. Și pentru că rugăciunea este hrana noastră duhovnicească din tot ceasul, e nevoie să știm mai multe despre rugăciunea de obște și cea personală, pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu și de sfinții Săi și astfel să ne lucrăm mântuirea. ❖

DOAMNE IISUSE HRISTOASE, LUMINEAZĂ-MI COPIII

Ascultă-mă:
să te rogi, și apoi
să vorbești.
Așa să faci
copiilor tăi.
Dacă le dai
neconținut sfaturi,
o să devii
plictisitoare,
și când vor crește,
vor simți
un fel de apăsare.
Să preferi, deci,
rugăciunea.
Să le vorbești
prin rugăciune.

dar eu sunt neputincioasă, nu pot să-i pun pe cale. Pentru aceasta, Te rog, luminează-i". Și Dumnezeu le va vorbi, iar ei vor spune: „Oh, nu trebuia s-o necăjesc pe mama cu ce-am făcut!". Și aceasta, cu harul lui Dumnezeu, va ieși dinlăuntru lor.

Acesta este lucrul desăvârșit. Mama să-I vorbească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu să-i vorbească copilului. Dacă nu se face așa, atunci spui, spui, spui... totul „în ureche”; la sfârșit devine un soi de asuprire. Și, când copilul crește, începe să se împotrivescă, adică să se răzbune, într-un fel, pe mama și pe tata, care l-au asuprit. În vreme ce unul este lucrul desăvârșit: să grăiască iubirea cea în Hristos, și sfințenia tatălui și a mamei. Iradierea sfințeniei, și nu cea a omeneștii strădanii, îi face bine pe copii.

Când copiii sunt răniți și traumatizați de vreun lucru grav, să nu vă mirați că se împotrivesc și vorbesc urât. De fapt, nu vor asta, dar nu pot face altfel în clipele grele. Apoi se pocăiesc. Însă, dacă voi vă enervați și vă mâniați, deveniți una cu cel viclean, iar acela își bate joc de toți. *(Ne vorbește părintele Porfirie – Viața și cuvintele)* ❖

Să le spui pe toate lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le va pune înlăuntru lor. Adică, nu trebuie să-i sfătuiesti pe copiii tăi așa, cu glas tare, pe care să-l audă cu urechile lor.

Poți s-o faci și pe asta, dar înainte de toate trebuie să-I vorbești despre copiii tăi lui Dumnezeu. Să spui: „Doamne Iisuse Hristoase, luminează-mi copilașii. Eu Ție Ți-i încredințez. Tu mi i-ai dat,

De ce vin uneori ispitele?

După Botezul Domnului, când Duhul S-a pogorât asupra Lui în chip de porumbel, a fost dus de Duhul în pustie să fie ispătit. Aidoma e și calea fiecăruia. Sfântul Isaac Sirul bagă de seamă într-un loc, că de îndată ce guști dintr-o mângâiere harică sau primești de la Domnul vreun dar oarecare, trebuie să te aștepti la ispite. Ispitele acoperă lumina harului din om de proprii lui ochi, care obișnuiesc să nimicească orice virtute prin părere de sine și trufie. Ispitele acestea vin atât din afară – necazuri, umilințe, cât și dinlăuntru – cugetările pătimase, pe care diavolul le slobozește

într-adins asupra noastră, așa cum slobozești niște fiare din lanț. Ca atare, gândiți-vă cât de mare trebuință avem de a lua aminte la noi înșine și a cerceta din fir a păr cele ce se întâmplă cu noi și

înlăuntru nostru, pentru a vedea de ce se întâmplă aceste lucruri și ce ne îndatorează ele să facem. *(Sfântul Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an)* ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16 - 23 IANUARIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 19.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 21.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 22.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 23.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie